VIII kadencja

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **Komisji Spraw Zagranicznych**
(nr 95)
z dnia 10 stycznia 2018 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji Spraw Zagranicznych (nr 95)

10 stycznia 2018 r.

Komisja Spraw Zagranicznych, obradująca pod przewodnictwem posła **Roberta Tyszkiewicza (PO)**, zastępcy przewodniczącego Komisji, zrealizowała następujący porządek obrad:

– rozpatrzenie zawiadomienia prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji bez zgody wyrażonej w ustawie Porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Islandią z drugiej strony dotyczącego uczestnictwa Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzonego w Brukseli dnia 1 kwietnia 2015 r. (druk nr 2144);

– zaopiniowanie kandydata na stanowisko ambasadora RP – pani Beaty Stoczyńskiej;

– rozpatrzenie projektu planu pracy Komisji na okres od 1 stycznia do 30 czerwca 2018 r.

W posiedzeniu udział wziął **Marek Magierowski** podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych wraz ze współpracownikami.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Piotr Babiński**, **Artur Kucharski** i **Zdzisław Janulewicz** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komisji Sejmowych oraz **Wojciech Miller** – legislator z Biura Legislacyjnego.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Otwieram posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych. Witam panie posłanki i panów posłów. Witam pana Marka Magierowskiego, podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. Witam, panie ministrze. Witam serdecznie kandydata na ambasadora – panią Beatę Stoczyńską.

Doręczony państwu porządek obrad obejmuje w pkt 1 rozpatrzenie zawiadomienia prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji bez zgody wyrażonej w ustawie Porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Islandią z drugiej strony dotyczącego uczestnictwa Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzonego w Brukseli dnia 1 kwietnia 2015 r. (druk nr 2144); w pkt 2 – zaopiniowanie kandydata na stanowisko ambasadora RP – pani Beaty Stoczyńskiej; w pkt 3 – rozpatrzenie projektu planu pracy Komisji na okres od 1 stycznia do 30 czerwca 2018 r., zaś w pkt 4 – sprawy bieżące.

Jeśli nie ma uwag, uznaję, że Komisja akceptuje porządek. Nie ma uwag, zatem przystępujemy do rozpatrzenia pkt 1. Marszałek Sejmu skierował 28 grudnia ubiegłego roku zawiadomienie z druku nr 2144 do Komisji Spraw Zagranicznych celem zajęcia stanowiska co do zasadności wybranego przez Radę Ministrów trybu ratyfikacji. Czy

pan minister Marek Magierowski chciałby w tej sprawie zabrać głos? Bardzo proszę, panie ministrze.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Marek Magierowski:

Szanowna pani przewodnicząca, szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo. Przedmiotem posiedzenia Komisji jest rozpatrzenie zawiadomienia prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji bez zgody wyrażonej w ustawie Porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Islandią z drugiej strony dotyczącego uczestnictwa Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzonego w Brukseli dnia 1 kwietnia 2015 r.

Przedmiotowe porozumienie wiąże się z przewidzianym w tzw. poprawce dauhańskiej drugim okresem rozliczeniowym, trwającym od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2020 r., podczas którego państwa rozwinięte zobowiązane są do ograniczenia i redukcji emisji gazów cieplarnianych. Porozumienie umożliwia Unii Europejskiej, jej członkom oraz Islandii wspólne wykonywanie wyżej wymienionych zobowiązań. Porozumienie zostało przyjęte 1 kwietnia 2015 r. w Brukseli. Do dziś nie weszło w życie. Wejście w życie nastąpi 90. dnia od daty złożenia przez wszystkie strony swoich instrumentów ratyfikacyjnych.

Odnośnie do trybu związania RP porozumieniem minister spraw zagranicznych podziela zasadność argumentacji ministra środowiska w kwestii zastosowania ratyfikacji bez uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie, czyli tzw. małej ratyfikacji, jako trybu związania porozumieniem. W opinii MSZ w przypadku przedmiotowego porozumienia nie zachodzą przesłanki określone w art. 89 ust. 1 Konstytucji RP, uzasadniające zastosowanie trybu ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Należy zauważyć, że zobowiązania wynikające z porozumienia nie wymagają zmiany prawodawstwa krajowego.

Wnoszę o przyjęcie zawiadomienia prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji bez zgody wyrażonej w ustawie porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Islandią z drugiej strony dotyczącego realizacji tzw. poprawki dauhańskiej.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję, panie ministrze. Czy są pytania ze strony państwa posłów w sprawie procedowanego zawiadomienia? Nie ma. Stwierdzam, że w terminie wyznaczonym przez marszałka Sejmu, tj. do dnia 9 stycznia br., nikt z posłów nie zgłosił zastrzeżeń co do trybu ratyfikacji umowy. Otrzymali także państwo opinię Biura Analiz Sejmowych przygotowaną przez pana Bartosza Pawłowskiego.

Czy Biuro Legislacyjne ma uwagi do procedowanego druku? Nie ma uwag.

Proponuję, aby Komisja przyjęła sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń. Kto jest za przyjęciem tego sprawozdania? (14) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że Komisja przyjęła jednogłośnie sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń do druku nr 2144.

Na tym zakończyliśmy rozpatrzenie pkt 1 posiedzenia. Przystępujemy do pkt 2, czyli wysłuchania kandydata na ambasadora. Przypominam, że opiniowanie kandydatów na ambasadorów przez Komisję Spraw Zagranicznych wynika z tradycji i ma charakter jawny. Transmisja obrad oraz późniejszy protokół są dostępne w internecie, co sugeruję uwzględnić podczas debaty.

Przystępujemy do przesłuchania pani Beaty Stoczyńskiej, kandydata na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Indonezji, Demokratycznej Republice Timoru Wschodniego oraz przy Stowarzyszeniu Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN). Bardzo proszę pana ministra Marka Magierowskiego o przedstawienie kandydatury.

Podsekretarz stanu w MSZ Marek Magierowski:

Szanowne panie posłanki, szanowni posłowie, pani Beata Stoczyńska jest absolwentką Akademii Ekonomicznej im. Oskara Langego we Wrocławiu. Ukończyła też kursy dyplo-

matyczne w Stanford University w USA oraz w Instytucie Spraw Międzynarodowych w New Delhi, jak również program podyplomowy Asia Pacific School of Economics and Management w Australijskim Uniwersytecie Narodowym. W 1993 r. rozpoczęła pracę w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, w Departamencie Afryki, Azji, Australii i Oceanii, do którego wniosła nie tylko swoje solidne ekonomiczne wykształcenie, ale również doświadczenie zdobyte uprzednio w Ministerstwie Współpracy Gospodarczej z Zagranicą. Zajmowała się problematyką gospodarczą dotyczą współpracy Polski z krajami afrykańskimi, arabskimi, azjatyckimi oraz państwami Pacyfiku. Uczestniczyła w wielu konferencjach oraz seminariach międzynarodowych, zarówno o charakterze politycznym, jak i gospodarczym.

W latach 1996–2000 pani Beata Stoczyńska była radcą ambasady RP w Canberze, a przez blisko rok pełniła również funkcję chargé d'affaires tej ambasady. W 2000 r., po powrocie z placówki, skoncentrowała się na zagadnieniach związanych ze współpracą Unii Europejskiej z Azją. Od 2003 r. uczestniczy w pracach grupy roboczej Rady Europejskiej, a od 2004 r. była koordynatorem po stronie polskiej procesu ASEM. W jej rękach znajdowało się przygotowanie i koordynacja udziału polskich delegacji na szczeblu szefów rządów w kolejnych szczytach tej organizacji.

W grudniu 2004 r. objęła stanowisko zastępcy dyrektora Departamentu Azji i Pacyfiku. W latach 2009–2014 pełniła funkcję ambasadora RP w Nowej Zelandii. W 2012 r. otrzymała stopień ambasadora tytularnego. Po powrocie z placówki, od sierpnia 2014 r. do końca lutego 2015 r., kierowała Biurem Infrastruktury MSZ, a od marca 2015 r. ponownie sprawuje funkcję wicedyrektora Departamentu Azji i Pacyfiku, w ramach którego koordynuje m.in. współpracę Polski z krajami Azji Południowo-Wschodniej.

Pani Beata Stoczyńska jest autorką wielu opracowań o tematyce azjatyckiej, takich jak *Polska polityka zagraniczna w Azji i Afryce*, *Priorytety polityki zagranicznej Australii*, *Azja Wschodnia na przełomie XX i XXI wieku*, oraz licznych artykułów w rocznikach „Azji i Pacyfiku" oraz „Polskiej Polityki Zagranicznej". Zajmowała się także działalnością dydaktyczną. Prowadziła wykłady na temat krajów azjatyckich w Akademii Dyplomatycznej, na studiach podyplomowych w Polskiej Akademii Nauk, Uniwersytecie Jagiellońskim.

W 2012 r. została wyróżniona przez Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu nagrodą Kryształowy Alumnus.

Pani Beata Stoczyńska jest mężatką, ma dwoje dzieci. Zna język angielski i francuski. Komunikuje się w języku rosyjskim. Od wielu lat jest znanym i bardzo cenionym dyplomatą. Charakteryzuje się wysokim stopniem profesjonalizmu, kompetencji i doświadczenia.

Szanowna pani przewodnicząca, szanowny panie przewodniczący, szanowni państwo, biorąc pod uwagę merytoryczne i praktyczne przygotowanie kandydatki, rekomenduję kandydaturę pani Beaty Stoczyńskiej na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Indonezji, Demokratycznej Republice Timoru Wschodniego oraz przy Stowarzyszeniu Narodów Azji Południowo-Wschodniej ASEAN.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję panu ministrowi. Bardzo proszę panią ambasador o prezentację założeń misji na placówce w Indonezji, Timorze oraz przy organizacji ASEAN.

Kandydatka na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Indonezji, Demokratycznej Republice Timoru Wschodniego oraz przy Stowarzyszeniu Narodów Azji Południowo-Wschodniej ASEAN Beata Stoczyńska:

Szanowny panie ministrze, bardzo dziękuję za przedstawienie mojej kandydatury. Szanowna pani przewodnicząca, szanowny panie przewodniczący, szanowne panie posłanki, szanowni panowie posłowie, to wielki zaszczyt móc dziś występować przed państwem jako kandydatka na ambasadora w Republice Indonezji z akredytacją na Demokratyczną Republikę Timoru Wschodniego oraz przy sekretariacie Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej ASEAN.

Jako dyplomata z wieloletnim doświadczeniem od lat zajmujący się regionem Azji i Pacyfiku, w tym obszarem Azji Południowo-Wschodniej, współpracę z tym regionem świata postrzegam przez pryzmat szans rozwojowych dla Polski, których źródłem może być Azja. W tym kontekście współpraca z Indonezją, określaną jako wschodzące mocarstwo regionalne, ma szczególny wymiar, zarówno polityczny, jak i gospodarczy. To kraj położony na ponad 17 tys. wysp, czwarte najludniejsze państwo świata, z największą na świecie populacją wyznawców islamu. To trzecia największa demokracja świata, bogactwo kulturowe, etniczne i religijne.

Indonezja jest członkiem m.in. G-20, APEC, aktywnym uczestnikiem dialogu ASEM, współzałożycielem i nieformalnym liderem stowarzyszenia ASEAN, którego siedziba mieści się w Dżakarcie. Indonezja kandyduje do Rady Bezpieczeństwa ONZ na lata 2019–2020. Istnieje więc możliwość, że będziemy wspólnie zasiadać w Radzie Bezpieczeństwa w 2019 r. To duże wyzwania, a jednocześnie dobre perspektywy i możliwości jeszcze lepszej współpracy zarówno dwustronnej, jak i wielostronnej.

W swojej misji pragnę skupić się na czterech najważniejszych priorytetach. Po pierwsze, wspieranie współpracy gospodarczej. Prognozy gospodarcze dla Indonezji są pozytywne. W 2016 r. wzrost PKB zanotowano na poziomie 4,2%. Indonezja jest obecnie 16. gospodarką świata, a według raportu McKinsey Global Institute w 2030 r. będzie już siódmą gospodarką pod względem generowania PKB. Oznacza to, że może prześcignąć nawet gospodarkę niemiecką czy brytyjską. Atutami gospodarki indonezyjskiej są niewątpliwie: wielki rynek z ponad 250-milionową populacją, potencjał ekonomiczny, olbrzymie zasoby surowców naturalnych, strategiczne położenie, dynamicznie rosnąca klasa średnia, młode społeczeństwo i nastawienie na rozwój infrastruktury.

Priorytetami gospodarczymi rządu prezydenta Joko Widodo są walka z biurokracją, korupcją, ożywienie i usamodzielnienie gospodarki, zniesienie subsydiów paliwowych, ograniczenie importu i ochrona własnego rynku, a z drugiej strony także pobudzenie inwestycji zagranicznych w infrastrukturze komunikacyjnej, energetycznej oraz morskiej. W Indonezji otwiera się wiele możliwości dla polskich inwestorów. Szczególne możliwości tkwią w rozwoju współpracy w zakresie gospodarki morskiej, rozbudowy portów, energetyki, a także współpracy wojskowej i przemysłów obronnych. Już teraz z powodzeniem operują tam polskie firmy, np. Konspol – zakład przetwórstwa drobiu, Famur – systemy przeładunku węgla, Fluid w zakresie ciepłownictwa i energetyki, Prime Minerals w wydobyciu i przetwarzaniu surowców czy Konstal – w produkcji garaży i bram.W perspektywie jest duża inwestycja firmy Rafako, której udało się uzyskać kontrakt w zakresie budowy bloków energetycznych na wyspie Lombok i która według mojej wiedzy planuje w przyszłości kolejne projekty w Indonezji.

Będę aktywnie wspierać polskie podmioty gospodarcze, również we współpracy z przyszłym zagranicznym biurem handlowym, które jest na liście tworzonych biur PAIH, poprzez organizowanie wydarzeń o charakterze gospodarczym promujących osiągnięcia polskiej gospodarki, naszej innowacyjności i kreatywności. Ponadto będę działać na rzecz znoszenia barier taryfowych i pozataryfowych w dostępie na rynek indonezyjski. Dzięki dotychczasowym zabiegom dyplomatycznym już udało się uzyskać dostęp do tego trudnego rynku dla wielu polskich firm, zwłaszcza w sektorze rolno-spożywczym.

Obroty handlowe w 2016 r. wyniosły ok. 750 mln USD, niestety ze znacznym deficytem po stronie polskiej. Będę aktywnie pracować nad zwiększeniem eksportu polskich produktów do Indonezji. Ważnym elementem w tym zakresie jest negocjowana obecnie umowa o wolnym handlu pomiędzy Unią Europejską i Indonezją. Jej zawarcie mogłoby ułatwić dostęp do tego wielkiego rynku dla polskich eksporterów.

Po drugie, wzmacnianie dialogu politycznego. Należy podkreślić, że współpraca polityczna pomiędzy Polską i Indonezją przebiega bardzo intensywnie. Zmiana rządu w Dżakarcie po wyborach prezydenckich i parlamentarnych w 2014 r. nie wniosła zasadniczych korekt polityki obu stron we wzajemnych stosunkach i nadal rozwijają się one pomyślnie. W 2019 r. planowane są w Indonezji wybory prezydenckie i parlamentarne. Według najnowszych badań obecny prezydent cieszy się poparciem ok. 60% wyborców. Jednym z ważniejszych wyzwań stojących przed jego rządem jest konfrontacja z ekstremizmem i terroryzmem. Istotnym elementem polityki wewnętrznej kraju w obliczu

tendencji odśrodkowych i wyspiarskiego położenia pozostaje zachowanie integralności terytorialnej.

Prezydent i rząd określili suwerenność, integralność, ochronę diaspory, politykę morską i nastawienie na społeczeństwo jako priorytety w relacjach ze światem zewnętrznym. Nadrzędne znaczenie w polityce zagranicznej mają konkretne, korzystne dla Indonezji relacje dwustronne. Kluczowymi partnerami Indonezji w wymiarze politycznym i gospodarczym są Stany Zjednoczone, Chiny, Japonia, Australia, kraje ASEAN i Unia Europejska.

W ciągu ostatnich kilku lat mieliśmy wymianę szeregu wzajemnych wizyt rządowych i parlamentarnych między Polską i Indonezją. Dały one pozytywny impuls i sygnał dla obu stron, jak ważnymi i perspektywicznymi partnerami jesteśmy dla siebie. Ukoronowaniem tego dialogu była wizyta marszałka Senatu Stanisława Karczewskiego w Indonezji w październiku 2017 r. Widoczna jest możliwość poszerzania agendy politycznej między Polską i Indonezją o ważne dla obu krajów sprawy regionalne i globalne, również w kontekście ewentualnego wspólnego zasiadania w Radzie Bezpieczeństwa ONZ w 2019 r. i możliwej ścisłej współpracy w tym zakresie.

Będę poszukiwać nowych płaszczyzn współpracy i dialogu. Już teraz przygotowujemy kolejną rundę konsultacji politycznych na szczeblu wiceministrów spraw zagranicznych obu państw, które – mam nadzieję – nadadzą nowy impuls i kierunki rozwoju wzajemnych relacji. W dłuższej perspektywie chcę doprowadzić do realizacji wizyt na najwyższych szczeblach, w tym na szczeblu ministra spraw zagranicznych i prezydenta.

Po trzecie, promocja Polski, jej współczesnego pozytywnego wizerunku, z uwzględnieniem bogatej historii i kultury naszego kraju. Będę wykorzystywać w tym zakresie ważne rocznice, w tym m.in. setną rocznicę odzyskania niepodległości i 65. rocznicę nawiązania stosunków dyplomatycznych między Polską i Indonezją, która przypadnie w 2020 r. Zamierzam realizować projekty z zakresu dyplomacji publicznej i kulturalnej we współpracy z odpowiednimi instytucjami Indonezji i Polski.

Będę kontynuować współpracę z partnerami indonezyjskimi w zakresie promocji dialogu międzywyznaniowego. Od 2011 r. odbyły się trzy rundy – w Krakowie, Dżakarcie i Białymstoku. Warto kontynuować tę współpracę, zważywszy na fakt, że Indonezja posiada bogate doświadczenie w tym zakresie poprzez pokojową i zrównoważoną koegzystencję największych religii świata – islamu, chrześcijaństwa, buddyzmu, hinduizmu oraz niezwykle bogatą mieszankę etniczną. Warto zaznaczyć obecność polskich misjonarzy, głównie werbistów i sercanów na wyspach Flores, Sumatrze i Jawie, którzy pracują, niosąc wsparcie duchowe, religijne, ale też społeczne, zakładając szkoły i domy opieki.

Ważnym elementem promocji będzie wspieranie współpracy regionalnej. Od 2016 r. mamy już współpracę pomiędzy województwem pomorskim i Jawą Wschodnią. Chcę doprowadzić do kolejnych porozumień lokalnych pomiędzy województwami i regionami w Polsce oraz prowincjami w Indonezji. Od dawna wiadomo, że poprzez wzajemną znajomość historii, kultury regionów narody i społeczeństwa zbliżają się do siebie, a skutkuje to poznawaniem rynków i stwarzaniem możliwości dla lepszej współpracy gospodarczej.

Po czwarte – intensyfikacja współpracy w zakresie szkolnictwa wyższego. Wzrastająca klasa średnia w Indonezji tworzy warunki do podejmowania przez młodych ludzi studiów poza granicami kraju. Polska oferta studiów, w tym przede wszystkim technicznych, rolniczych, gospodarki morskiej czy ekonomicznych, jest bardzo atrakcyjna. Zabieganie o zwiększenie liczby studentów indonezyjskich w Polsce poprzez promocję polskich uczelni i oferty kierunków studiów, które mogą być najbardziej interesujące dla Indonezyjczyków, będzie jednym z ważniejszych elementów mojej pracy w Dżakarcie. W tym celu będę wspierała jak najszybsze podpisanie porozumienia w dziedzinie nauki, badań i szkolnictwa wyższego.

Szanowni państwo, na koniec pragnę odnieść się do pozostałych obszarów akredytacji. Demokratyczna Republika Timoru Wschodniego jest młodym państwem i demokracją, ktora w 2002 r. uzyskała pełną niepodległość. Ostatnie wybory prezydenckie i parlamentarne odbyły się w 2017 r. We wrześniu 2017 r. doszło do zaprzysiężenia nowego rządu, ale jest to rząd mniejszościowy z udziałem partii FRETILIN i Partii Demokratycznej. Prezydentem został Francisco Guterres, były partyzant i lider ugrupowania FRETILIN,

lewicowej partii politycznej założonej w 1974 r. jako ruch wyzwoleńczy spod panowania portugalskiego, a następnie indonezyjskiego.

Timor Wschodni wciąż pozostaje w grupie najuboższych państw świata, a jego dalszy rozwój jest uzależniony od pomocy zagranicznej świadczonej głównie przez Unię Europejską, USA, Japonię i Australię. Sytuacja gospodarcza Timoru Wschodniego ulega stopniowej poprawie dzięki uzyskiwanym dochodom z eksploatacji ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż położonych w Cieśninie Timorskiej pomiędzy Timorem i Australią. Priorytety gospodarcze na najbliższe lata wytyczone przez rząd to rolnictwo, rybołówstwo, a w sferze społecznej edukacja i wyżywienie. Timor Wschodni to kraj chrześcijański – 97% stanowią katolicy.

Polska nawiązała stosunki dyplomatyczne z Timorem Wschodnim w listopadzie 2002 r. Od tego czasu odbywają się wizyty na szczeblach ministerialnych i wiceministerialnych. Wzajemne obroty handlowe są znikome. W 2016 r. wyniosły ok. 120 tys. USD. Na Timorze Wschodnim realizujemy małe granty, głównie w zakresie wsparcia medycznego, energetycznego oraz transformacji ustrojowej. W kontaktach z Timorem Wschodnim pragnę skupić się na poszukiwaniu możliwości zwiększenia współpracy gospodarczej, a także utrzymania dialogu politycznego.

Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej ASEAN jest najbardziej rozwiniętą i ustrukturyzowaną formą integracji w Azji. Do ASEAN należy obecnie dziesięć państw członkowskich: Filipiny, Malezja, Indonezja, Singapur, Tajlandia, Brunei, Wietnam, Laos, Mjanma i Kambodża. W Dżakarcie znajduje się sekretariat stowarzyszenia. Integracja w ramach ASEAN następowała stopniowo. W 1976 r., po dziesięciu latach funkcjonowania, podpisany został traktat o wzajemnych stosunkach i współpracy opierający się na zasadach poszanowania suwerenności państwowej, nieingerowania w sprawy wewnętrzne pozostałych stron oraz rezygnacji ze stosowania siły w rozwiązywaniu problemów.

31 grudnia 2015 r. utworzono wspólnotę gospodarczą ASEAN i przedstawiono plan działania na rzecz pełnej integracji gospodarczej do 2025 r. W kontaktach z partnerami zewnętrznymi ASEAN ściśle współpracuje w formule ASEAN plus jeden, m.in. z USA, Chinami, Unią Europejską, Republiką Korei, Japonią, Australią, Nową Zelandią, Kanadą. Prowadzi także współpracę ASEAN plus trzy, tj. z Chinami, Republiką Korei i Japonią. Podłożem wszystkich tych form współpracy pozostają kwestie gospodarcze. ASEAN jest trzecim największym partnerem handlowym UE, zaś Unia jest drugim partnerem dla ASEAN. Chociaż obie instytucje rozpoczęły rozmowy na temat umowy o wolnym handlu, to w 2009 r. negocjacje zostały zawieszone na rzecz zawierania umów dwustronnych UE z poszczególnymi krajami ASEAN.

Relacje polityczne UE i ASEAN utrzymywane są od 1977 r. Cyklicznie odbywają się spotkania ministrów spraw zagranicznych oraz wyższych urzędników obu bloków. Polska sukcesywnie rozwija współpracę gospodarczą z państwami ASEAN i uczestniczy w dialogu politycznym UE–ASEAN. Od 2012 r. ambasador RP w Dżakarcie akredytowany jest przy sekretariacie ASEAN. Obroty handlowe Polski z całym blokiem ASEAN w 2016 r. wyniosły blisko 7 mld USD. ASEAN to wielki rynek zbytu dla polskich przedsiębiorstw, z prawie 650-milionową populacją, i perspektywiczne miejsce lokowania inwestycji. Przedstawiciele polskiego rządu uczestniczą w dialogu UE–ASEAN oraz w spotkaniach ministerialnych.

Posiadając akredytację przy sekretariacie ASEAN, będę zabiegała o wzmocnienie kontaktów stowarzyszenia z Polską, a także dialogu Unia Europejska – ASEAN.

Szanowni państwo, zwracam się z uprzejmą prośbą do Wysokiej Komisji o wydanie pozytywnej rekomendacji dla mojej kandydatury.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Bardzo dziękuję pani ambasador za prezentację. Otwieram dyskusję. Czy są pytania ze strony państwa posłów? Pan poseł Lenz, bardzo proszę.

Poseł Tomasz Lenz (PO):

Dziękuję bardzo. Chciałbym podzielić się z panią pewnymi doświadczeniami. Byłem wielokrotnie w Indonezji i ponownie się tam wybieram. Wydaje mi się, że znam ten kraj nie najgorzej. Polecam pani uwadze siostry klaretynki w rejonie Kupang, które działają w bardzo trudnych warunkach. Jestem zaangażowany w pomoc dla nich. Mogę zatem podzielić się z panią informacjami, w czym można pomóc. Sytuacja jest trudna, gdyż siostry wybierają sobie misje, które wymagają wielkiego zaangażowania w rejonach oddalonych od cywilizacji.

Ważne są kwestie gospodarcze, które pani poruszyła. Odległość od Indonezji powoduje, że nie dostrzegamy ogromnego potencjału tego kraju. Patrząc na Azję, myślimy o Chinach, Japonii, Indiach. Tymczasem Indonezja rozwija się bardzo dynamicznie. Jest tam niewielka grupa Polaków. Część osiedla się na Bali, rozwijając biznes turystyczny. Część osób osiedliła się na różnych wyspach z powodów prywatnych. Wymiana gospodarcza jest bardzo mała. Wiąże się to z tym, że rząd indonezyjski stara się ograniczać import, a zapraszać inwestorów. Aby można było eksportować tam produkty, konieczne jest otrzymanie licencji eksportowej. Firmy działające na terenie Indonezji muszą mieć licencję, żeby mogły coś sprowadzać z zewnątrz. To stanowi barierę administracyjną. Jeśli będzie taka możliwość, chętnie porozmawiam z panią na ten temat poza Komisją, bo nie chcę zajmować zbyt wiele czasu swoim wystąpieniem.

Trzeba unaocznić fakt, że oprócz Chin i Indii Indonezja jest krajem z olbrzymim potencjałem. Z perspektywy europejskiej, kiedy w przestrzeni medialnej i publicznej pojawiają się kwestie religijne, migracyjne, trzeba zwrócić uwagę na fakt, że jest to prawdziwa demokracja. Mimo że muzułmanie stanowią w Indonezji zdecydowaną większość i dominują, jest duża dbałość o zachowanie status quo, jeśli chodzi o prawa innych religii. Indonezyjczycy w dowodach osobistych muszą podać religię. Nie ma osób niewierzących. Każdy musi być wyznawcą jakiejś religii. Tam bardzo dba się o to, żeby balans religijny został zachowany. Obecny prezydent jest umiarkowanym muzułmaninem i dzięki temu ma tak wysokie poparcie. Nie jest radykałem i dba o to, żeby osoby innych wyznań miały zagwarantowane prawa.

Sytuacja na wyspach oddalonych od Jawy jest bardziej skomplikowana. Miałem okazję być w ubiegłym roku w okresie Bożego Narodzenia na Flores. Niestety, w pierwszy dzień świąt, w czasie mszy, wojsko obstawia kościoły i dba o to, żeby nie doszło do żadnych zakłóceń w celebrowaniu tych świąt. Napięcia mają miejsce i władzom nie jest łatwo zachować porządek. Rozumiem, że pani ma świadomość tego problemu. W interesie Indonezji jest zabieganie o poszanowanie praw wszystkich wyznań.

Mam nadzieję, że będzie okazja się z panią umówić i porozmawiać. Chętnie wymienię z panią opinie na ten temat. Jeśli chodzi o kwestie eksportowe, firmy, które próbują wysyłać tam swoje towary, napotykają bariery biurokratyczne. Trudne jest znalezienie wiarygodnego partnera na miejscu, aby współpraca była bezpieczna. Odległość wiąże się bowiem z pewnymi niebezpieczeństwami.

Życzę pani sukcesów. Ambasada jest duża, chyba nawet za duża, budowana w okresie gierkowskim. Jest dużo miejsca do prowadzenia działalności i jej rozwijania.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Pan poseł Wojtkiewicz, proszę bardzo.

Poseł Michał Wojtkiewicz (PiS):

Dziękuję bardzo. Pani ambasador, mam pytanie natury gospodarczej. Jest pani dyplomatą z wieloletnim doświadczeniem i zajmowała się pani również sprawami gospodarczymi, wymianą handlową. Z krajami Wschodu, również z Indonezją, mamy niekorzystny bilans wymiany handlowej. W czym upatruje pani przyczyn tego stanu rzeczy?

Druga kwestia. Nie wspomniała pani o możliwościach rozwoju turystyki.

Mój przedmówca podkreślał z jednej strony tolerancję religijną w Indonezji, a z drugiej strony wspomniał o kościołach obstawianych przez wojsko dla zapewnienia spokoju. Jak wygląda sytuacja? Byłem na Borneo, gdzie cmentarze różnych wyznań poło-

żone są w bliskim sąsiedztwie, i doświadczyłem tolerancji. Nie wiem, jak jest na innych wyspach.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Nie widzę więcej zgłoszeń. Bardzo proszę panią ambasador o udzielenie odpowiedzi.

Kandydatka na ambasadora RP Beata Stoczyńska:

Uprzejmie dziękuję za pytania. Odnośnie do pomysłów pana posła Lenza, bardzo chętnie się spotkam. Nasza współpraca może zaowocować jakimiś dobrymi rezultatami mojej pracy w Indonezji.

Co do kwestii gospodarczych, z pewnością znalezienie partnera lokalnego jest kluczowe dla sukcesu działalności gospodarczej. Dotyczy to nie tylko Indonezji, ale także innych krajów Azji Południowo-Wschodniej – Malezji, Filipin. Jeśli polska firma znajdzie partnera lokalnego, który zna uwarunkowania na miejscu, może dużo łatwiej i skuteczniej realizować działania biznesowe. *Country approval* to coś, z czym borykają się nasze firmy. Szczęśliwie odnotowujemy także pewne sukcesy. Zabiegi dyplomatyczne pomagają i doprowadzają do tego, że wiele firm, głównie mleczarskich, otrzymało już certyfikaty zatwierdzone przez stronę indonezyjską i eksport może się odbywać. Artykuły rolno-spożywcze są jednymi z ważniejszych produktów eksportowych.

Co do demokracji w Indonezji, studiując Indonezję, każdy może się zadziwić pozytywnie, jaki to jest niesamowity kraj. Tak wielka liczba wysp, grup etnicznych, religii, języków, dramatyczna historia wpływów islamu, Chin, Indii, religii buddyjskiej, hinduistycznej, panowania Brytyjczyków, Holendrów, a jednak kraj pozostaje jednością. To jest 250 mln ludzi. Jest to republika, działa parlament. Naprawdę można się bardzo pozytywnie zadziwić tym krajem i mam nadzieję, że będę się zadziwiała pozytywnie przez najbliższych kilka lat. Motto Indonezji „różnorodność w jedności" jest praktykowane na co dzień.

Będziemy chcieli to wykorzystywać. Mówiłam, że planujemy kontynuowanie dialogu międzywyznaniowego, dyskusji z Indonezyjczykami. Myślę, że to będzie coś ciekawego, możliwość wymiany doświadczeń.

Co do uwagi pana posła Wojtkiewicza, niekorzystny bilans handlowy dotyczy praktycznie całej Azji. Trudno jest przedrzeć się na te rynki. Są to trudne rynki, na których potrzebne jest doświadczenie, a naszym firmom często brakuje takiego doświadczenia. Ambasada będzie starała się zachęcać. Dużą sprawą będzie utworzenie w przyszłym roku zagranicznego biura handlowego, z którym ambasada będzie współpracować w promowaniu naszej oferty eksportowej. Jednak jeszcze nie ma tego biura. Wszystko jest w fazie organizacji. Utworzenie biura w Dżakarcie było na liście Polskiej Agencji Inwestycji i Handlu.

Jeśli chodzi o sprawy turystyczne, jak wiemy, jest bezpośrednie połączenie między Warszawą a Denpasar. Coraz więcej polskich turystów interesuje się Indonezją, zwłaszcza Bali. Indonezyjczycy również przyjeżdżają do Polski. Turystyka może być pewnym polem do popisu. Wiem, że LOT interesuje się nawiązaniem bezpośrednich połączeń z Azją. Być może Dżakarta znajdzie się na liście zainteresowania.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Pan poseł Pyzik, bardzo proszę.

Poseł Piotr Pyzik (PiS):

Panie przewodniczący, szanowna Komisjo. Pochodzę z Gliwic, gdzie znajduje się zakład mechaniczny Bumar Łabędy, który kiedyś podpisał kontrakt wojskowy z Indonezją. Czy są możliwości kontynuowania współpracy w tej dziedzinie? Dzięki kontraktom handlowym w tej sferze moglibyśmy poprawić nasz bilans.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Bardzo proszę panią ambasador o odpowiedź.

Kandydatka na ambasadora RP Beata Stoczyńska:

Tak, Bumar realizował kontrakt, który został zakończony w 2016 r. Przyznam, że współpraca w zakresie przemysłu obronnego zawsze była ważnym tematem między Polską a Indonezją. Wciąż prowadzony jest dialog między MON, PGZ a władzami Indonezji. W perspektywie są pewne projekty. Polska delegacja wybiera się do Indonezji w listopadzie br. na duże targi „Defence Expo". Liczę na to, że polska oferta będzie mogła być zaprezentowana. Ambasada będzie wspierała te działania.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo.

Jeżeli nie ma więcej pytań, przystąpimy do głosowania. Zgodnie z tradycją, poproszę panią ambasador, aby opuściła naszą salę na czas głosowania. Podobnie przedstawiciele mediów.

Szanowni państwo, przystępujemy do głosowania. Jeszcze pan poseł, bardzo proszę.

Poseł Piotr Pyzik (PiS):

Jaką mamy reprezentację dyplomatyczną Indonezji w Polsce? Na jakim poziomie?

Podsekretarz stanu w MSZ Marek Magierowski:

W Polsce funkcjonuje ambasada Indonezji. Na jej czele stoi Peter Gontha, niezwykle sprawny i bardzo aktywny dyplomata, który bardzo nam pomaga w realizacji interesów biznesowych w Indonezji. Niedawno firma Rafako wygrała bardzo ważny przetarg w Indonezji po części dzięki jego wsparciu. Bardzo dobrze układa się nam współpraca z panem ambasadorem.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Możemy już przystąpić do głosowania.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury pani Beaty Stoczyńskiej na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Indonezji, Demokratycznej Republice Timoru Wschodniego oraz przy stowarzyszeniu ASEAN? (12) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że Komisja pozytywnie zaopiniowała kandydaturę pani Beaty Stoczyńskiej. Poproszę o zaproszenie kandydatki.

Pani ambasador, jest mi niezwykle miło w imieniu Komisji złożyć gratulacje jednogłośnie pozytywnej opinii dla pani kandydatury na stanowisko ambasadora w Indonezji. Proszę przyjąć życzenia owocnej pracy i zaproszenie do współpracy z Komisją Spraw Zagranicznych. Komisji będzie miło odbyć wizytę w Indonezji. Tak wyrażali się posłowie.

Gratulacje dla pana ministra z powodu dobrej kandydatury.

Szanowni państwo, to nie był ostatni punkt porządku obrad. Przechodzimy do realizacji pkt 3. Marszałek Sejmu zwrócił się do Komisji o uchwalenie planu pracy na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2018 r. Państwo posłowie otrzymali projekt planu pracy Komisji. Prezydium jednogłośnie przyjęło ten projekt.

Czy są uwagi do przedstawionego projektu?

Poseł Piotr Pyzik (PiS):

Przewiedziany jest temat – informacja MSZ na temat sytuacji społeczeństwa obywatelskiego i mniejszości polskiej na Białorusi. Czy moglibyśmy również uzyskać informację na temat sytuacji społeczeństwa obywatelskiego w Niemczech, Włoszech, Francji, Hiszpanii, zwłaszcza we Francji po zniesieniu stanu wyjątkowego.

Dziękuję uprzejmie.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Nie planowaliśmy w I półroczu takiego tematu. Warto byłoby zapytać MSZ, czy jest gotowe przedstawić informację w tej sprawie.

Podsekretarz stanu w MSZ Marek Magierowski:

W każdej chwili.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Jeśli pan poseł zgłasza taką propozycję, nie ma powodu, aby jej nie uwzględnić. Gdyby pan zechciał, panie pośle, bardziej precyzyjnie sformułować propozycję, byłbym zobowiązany. Czy temat dotyczy przestrzegania praw człowieka w Unii Europejskiej?

Poseł Piotr Pyzik (PiS):

Tak. Sformułujmy to generalnie. Nie chodzi mi wyłącznie o sytuację imigrantów, ale także o sytuację we Francji po zniesieniu stanu wyjątkowego. W Hiszpanii też się pewne rzeczy działy. Również w Niemczech po wyborach.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Panie pośle, rozumiem, że formuła Unia Europejska jest ogólna. Szczegółowe pytania będzie można skierować do przedstawicieli MSZ. Intencja jest jasna.

Poseł Piotr Pyzik (PiS):

Należałoby też uwzględnić brexit.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Wielka Brytania jest członkiem Unii Europejskiej.

Mam pytanie do pana posła Pyzika, czy zapis o treści „Informacja MSZ na temat sytuacji w zakresie praw człowieka w Unii Europejskiej" jest satysfakcjonujący.

Poseł Piotr Pyzik (PiS):

Prosiłbym też o uwzględnienie sytuacji mniejszości polskiej w Wielkiej Brytanii.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

To stanowiłoby rozszerzenie tematu.

Czy są inne propozycje ze strony państwa posłów? Chcę przypomnieć, że plan był dostępny wcześniej w formie elektronicznej. Jeśli nie ma więcej zgłoszeń, uznaję, że Komisja przyjęła plan pracy na I półrocze br. Sprzeciwu nie słyszę, dziękuję bardzo.

Czy w sprawach bieżących ktoś chciałby zabrać głos? Dziękuję.

Zamykam posiedzenie Komisji.